

El misteri de l'assumpció

Es pot dir que ha estat si més no un miracle. Es tracta de l'assumpció d'Antoni Asuncion. L'assumpció al món polític de Madrid però també, paradoxalment, la davallada a l'infern de les presons de l'Estat espanyol, que no és poca cosa. Antoni Asuncion, mà dreta de Cebrià Ciscar al Partit Socialista del País Valencià (PSPV-PSOE), no ha dubtat a canviar la *canongia* —l'expressió és seua— que suposava la presidència de la Diputació Provincial de València pel difícil càrrec de director general d'Institucions Penitenciàries del govern de veres, és a dir, de Madrid.

Cebrià Ciscar, famós per protagonitzar de tant en tant baralles internes contra l'omnipotent secretari general del PSPV i president de la Generalitat, Joan Lerma, queda, sense Asuncion en la Diputació, gairebé sol i de dol. La presidència de la Diputació de València, que Lerma no podia canviar, era el punt de suport institucional més important dels ciscaristes. Ara, no sols l'han perduda, sinó que es pot considerar segur que passarà a ser controlada per Joan Lerma.

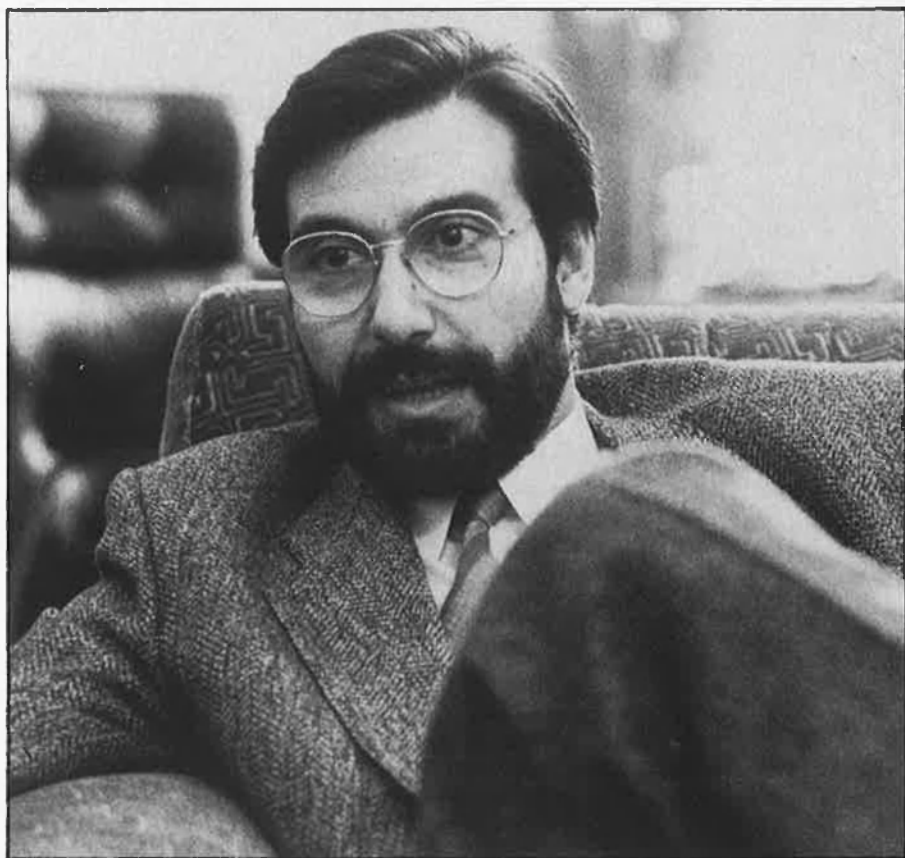
Tot sembla evolucionar a favor de l'emperador del Cabanyal. Al congrés va trobar una escassíssima resistència per part del sector ciscarista, que es va deixar esclafar sense oposició. Després ha col·locat sense dificultat homes de la seua corda —els famosos *waleses*—, com Eduardo Montesinos i Rafael Recuenco, en la direcció de l'agrupació comarcal del PSPV a València i en la de la Unió del País Valencià d'UGT. A més, Maravall ha deixat de ser ministre, Asuncion deixa la Diputació i algun periodista molest se'n va definitivament a Madrid. Realment, no es pot demanar més.

Però ¿quines han estat les raons que han fet que Antoni Asuncion canviara la canongia per la Direcció General de Presons? Sembla, en primer lloc, que no ha estat una decisió gens fàcil de prendre, i que ha estat meditant-la més de dues setmanes. Potser hi ha dos tipus de raons. Per una part, l'amistat existent entre Asuncion i Múgica. Cal suposar que el segon ha insistit a l'ex-president de la Diputació en el sentit que necessitava homes de confiança en un ministeri tan poc amable com aquest que li ha caigut en sort. Sembla que Asuncion es negà a acceptar, i fins i tot hi ha qui diu que es negà tres

L'ex-president de la Diputació de València s'ha estimat més tractar amb les màfies de les presons que amb la perillosa 'fontaneria' de Lerma.

Manuel Muñoz

pri queda sol i de dol. El president de la Diputació serà —almenys aquesta sembla la intenció de Lerma— Roberto Cantos. Un home brillant, ja saben vostès, l'actual regidor delegat de Cultura de l'Ajuntament de València. És possible que circulen altres noms, com els de Joan Ballester o Vicent Vercher; cap d'ells enemic de Lerma, precisament. Però el candidat real és Cantos.

Antoni Asuncion ha deixat la 'canongia' per ascendir a un càrrec sens dubte més difícil.

vegades. La quarta va ser la decisiva. D'altra banda, és molt possible que un element important haja estat la decepció amb la qual Asuncion va veure el seu company Ciscar abandonar la lluita en el darrer congrés del PSPV.

Asuncion ha fet sistemàticament el paper de moltó en les lluites de partit i ha estat normalment encarregat dels treballs bruts. Després de fer-los arribava *Cipri* i pactava sistemàticament amb Lerma. Potser l'ex-president de la Diputació es considera ja prou socarrat de patir aquesta dinàmica; potser s'ha estimat més tractar amb les màfies de les presons que amb la perillosa *fontaneria* de Joan Lerma.

I, mentrestant, és ben cert que *Ci-*

De tota manera, sempre són possibles les sospreses i podria no ser Cantos el president. El que es pràcticament impossible és que el futur president de la Diputació de València no siga lermista.

El centre dramàtic

Simultàniament, un personatge que fou important en el partit fa un temps, Ricard Pérez Casado, encara alcalde de València, es dedica, després de lliurar als homes de Lerma el poder en l'agrupació comarcal de la ciutat, a representar obres de Shakespeare al saló de sessions del consistori. L'altre dia protagonitzà Juli Cèsar amb un gran èxit de públic. □